Sveriges Regent Längd

970 - 2017

Trädgårdsföreningen Göteborg

Erik Segersäll ca 970 - ca 995
Olof Skötkonung ca 995 - ca 1022
Anund Jakob ca 1022 - 1050
Emund gamle ca 1050 - 1060
Stenkil ca 1060 - 1066 Stenkilska ätten
Halsten ca 1067 - 1070
Inge den äldre ca 1079 - 1083
Blot-Sven ca 1083 - 1085
Inge den äldre ca 1085 - 1110
Filip och Inge d.y. - samregerande konungar ca 1110 - 1118
Inge d.y. - ensam konung ca 1118 - 1120
Ragnvald knaphövde mitten av 1120-talet
Magnus Nilsson ca 1125 - 1130
Sverker den äldre ca 1130 - 1156 Sverkerska ätten
Erik den helige ca 1156 - 1160 Erikska ätten
Magnus Henriksson ca 1160 - 1161 Stenkilska ätten
Karl Sverkersson ca 1161 - 1167 Sverkerska ätten
Knut Eriksson ca 1167 - 1195 Erikska ätten
Sverker Karlsson ca 1195 - 1208 Sverkerska ätten
Erik Knutsson ca 1208 - 1216 Erikska ätten
Johan Sverkersson ca 1216 - 1222 Sverkerska ätten
Erik Eriksson "läspe och halte" ca 1222 - 1229, 1234 - 1250 Erikska ätten
Knut Långe 1229 - 1234 Erikska ätten
Birger Jarl - Rikets jarl1248 - 1266 Folkungaätten
Valdemar 1250 - 1275
Magnus Ladulås 1275 - 1290
Birger Magnusson 1290 - 1318
Magnus Eriksson 1319 - 1364
Erik Magnusson 1356 - 1359

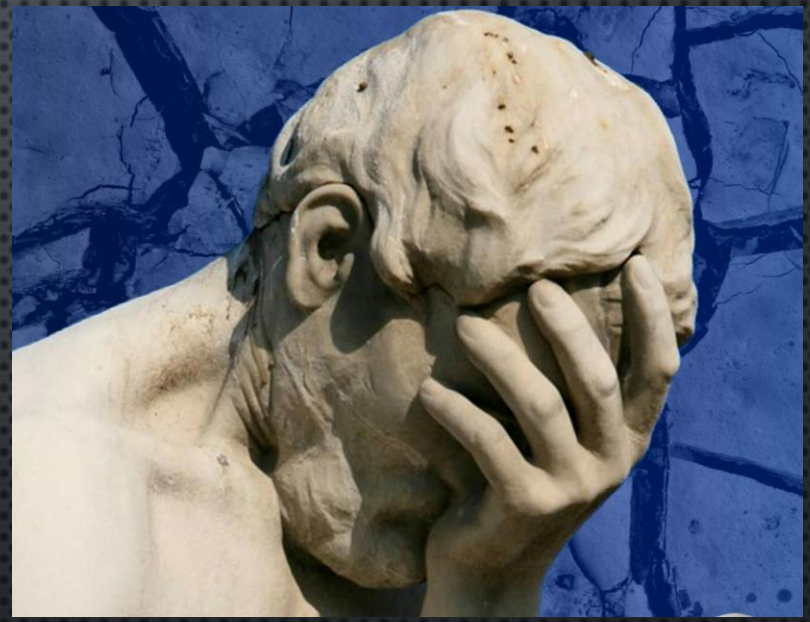

Håkan Magnusson 1362 - 1364
Albrekt d.y. av Mecklenburg 1364 - 1389
Margareta1389 - 1396
Erik av Pommern 1396 - 1439
Kristoffer av Bayern 1441 - 1448
Karl Knutsson (Bonde) 1448 - 1457, 1464 - 1465, 1467 - 1470
Kristian I 1457 - 1464 Oldenburgska ätten
Sten Sture den äldre- Riksföreståndare 1470 - 1497,1501 - 1503
Hans (Johan II) 1497 - 1501 Oldenburgska ätten
Svante Nilsson Sture - Riksföreståndare 1504 - 1512
Sten Sture den yngre - Riksföreståndare 1512 - 1520
Kristian II 1520 - 1521 Oldenburgska ätten
Gustav I Eriksson (Vasa) Riksföreståndare
Konung 1521 - 1523, 1523 - 1560 Vasaätten
Erik XIV 1560 - 1568
Johan III 1568 - 1592
Sigismund 1592 - 1599
Karl IX
Riksföreståndare
Konung 1599 - 1604, 1604 - 1611
Gustav II Adolf 1611 - 1632
Kristina 1632 - 1654
Karl X Gustav 1654 - 1660 Pfalziska ätten
Karl XI 1660 - 1697
Karl XII 1697 - 1718
Ulrika Eleonora 1719 - 1720

Fredrik I 1720 - 1751 Hessen
Adolf Fredrik 1751 - 1771 Holstein-Gottorpska ätten
Gustav III 1771 - 1792
Gustav IV Adolf 1792 - 1809
Karl XIII 1809 - 1818
Karl XIV Johan 1818 - 1844 Bernadotteska ätten
Oskar I 1844 - 1859
Karl XV 1859 - 1872
Oskar II 1872 - 1907
Gustaf V 1907 - 1950
Gustaf VI Adolf 1950 - 1973
Carl XVI Gustaf 1973 -

EUROPE
at the death of
Charles the Great
(814 AD)
Atlantic
Ocean
North
Sea
Baltic Sea
Black Sea
Caspian
Sea
Mediterranean
Sea
Adriatic Sea
Tyrrhenian
Sea
Finno-Ugric Tribes
Northmen
Scots
Picts
Irlanda
Welsh
England
London
Swedes
and
Goths
Danes
Baltic
Tribes
Prussians
Pomoryans
Veleti
Poles
Slavic Tribes
Czechs
Poles
Novgorod
Kiev
Volga
Bulgars
Bashkirs
Mordvins
Turkish
Tribes
Pechenegs
Khazar
Khanate
Magyars
Avar
Kingdom
Vienna
Empire of
Charles
the Great
Cologne
Rouen
Reims
Mainz
Verdun
Metz
Boisson
Orléans
Tours
Strasburgo
Poitiers
Chalons
Bordeaux
Lyon
Milan
Pavia
Verona
Venice
Genova
Ravenna
Arles
Marseille
Florence
Ancona
Rome
Naples
Croats
Serbs
Slavic
Tribes
Kingdom of
the Bulgars
Serdica
Hadrianopolis
Constantinople
Thessalonike
Georgian
Kingdoms
Albania
Armenia
Azerbaidjan
Kingdom of
Asturia
Oviedo
Vasconia
Toulouse
Zaragoza
Lisbon
Toledo
Barcelona
Emirat of Cordova
Cordova
Xeres
Balearic Islands
Corsica
Sardinia
Sicily
Duchy of
Benevento
East Roman
Empire
Crete
Cyprus
Aleppo
Hims
Damascus
Jerusalem
Baghdad
Alexandria
Abbasid Caliphate

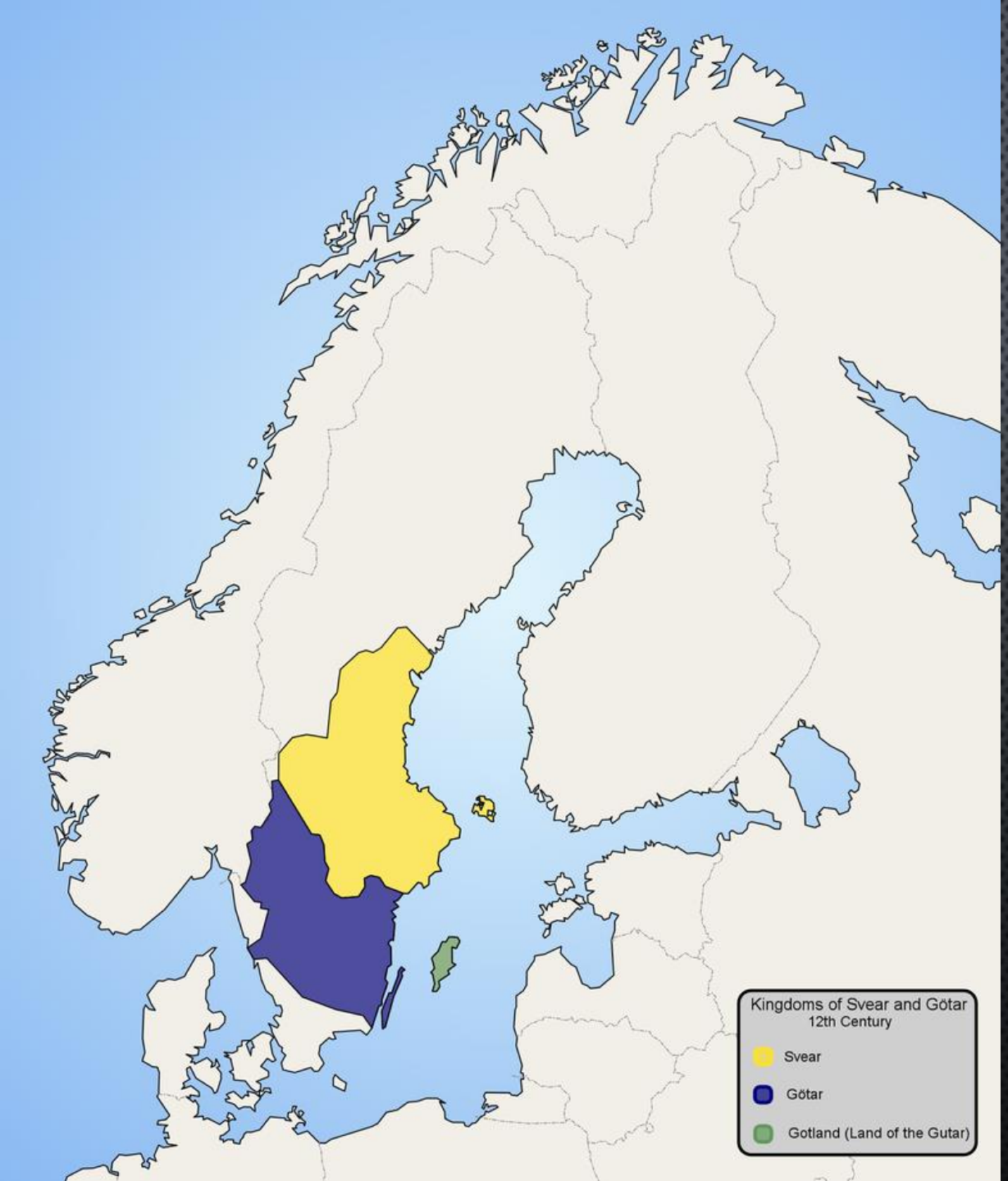

Sverige 1100 - talet

Sverige 1200 - talet

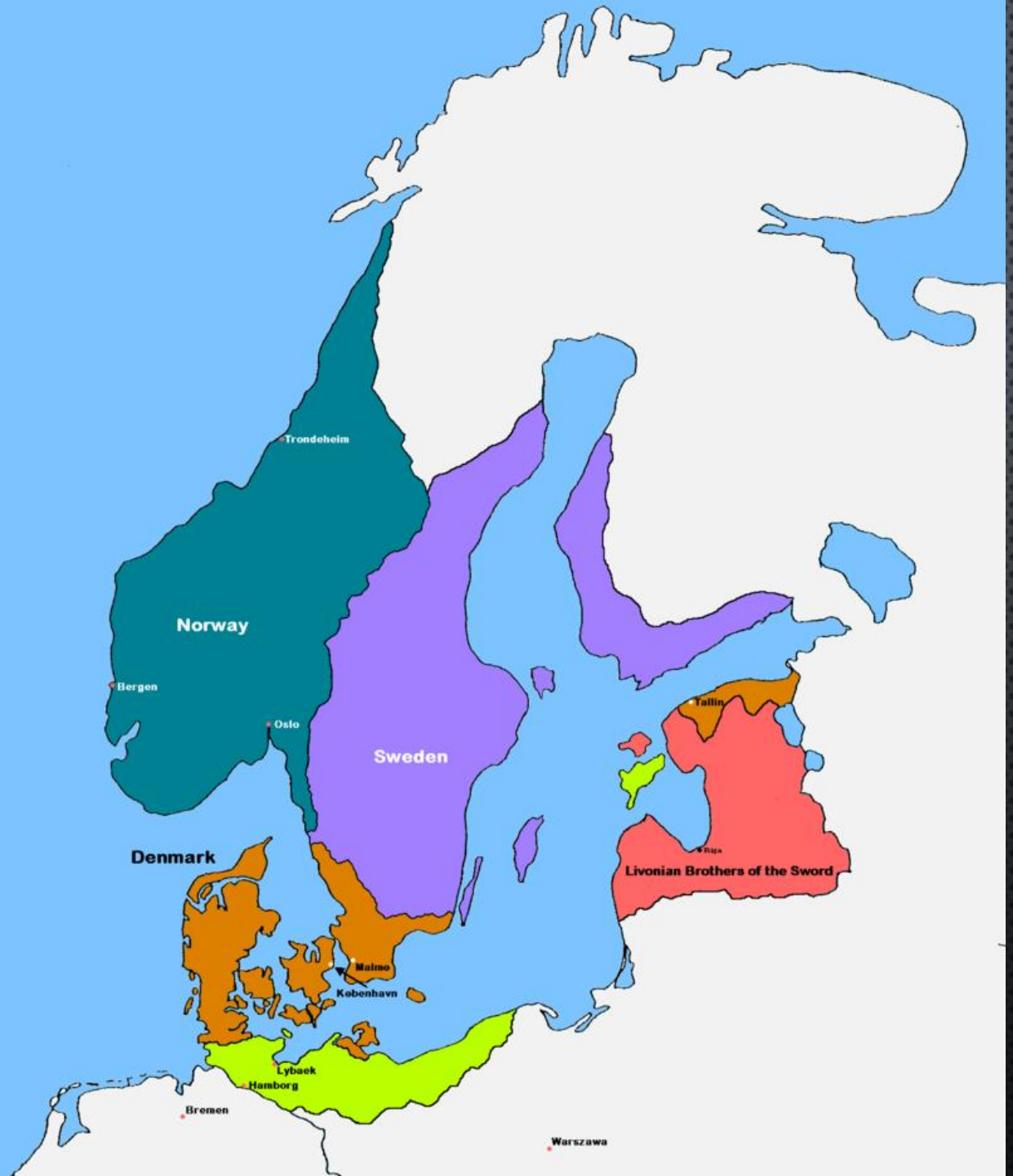

Skandinavien 1330 - 1350

Av MasterOfHisOwnDomain - Original image: File:Scandinavia in 1219.GIF, CC BY-SA 3.0, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=7544171

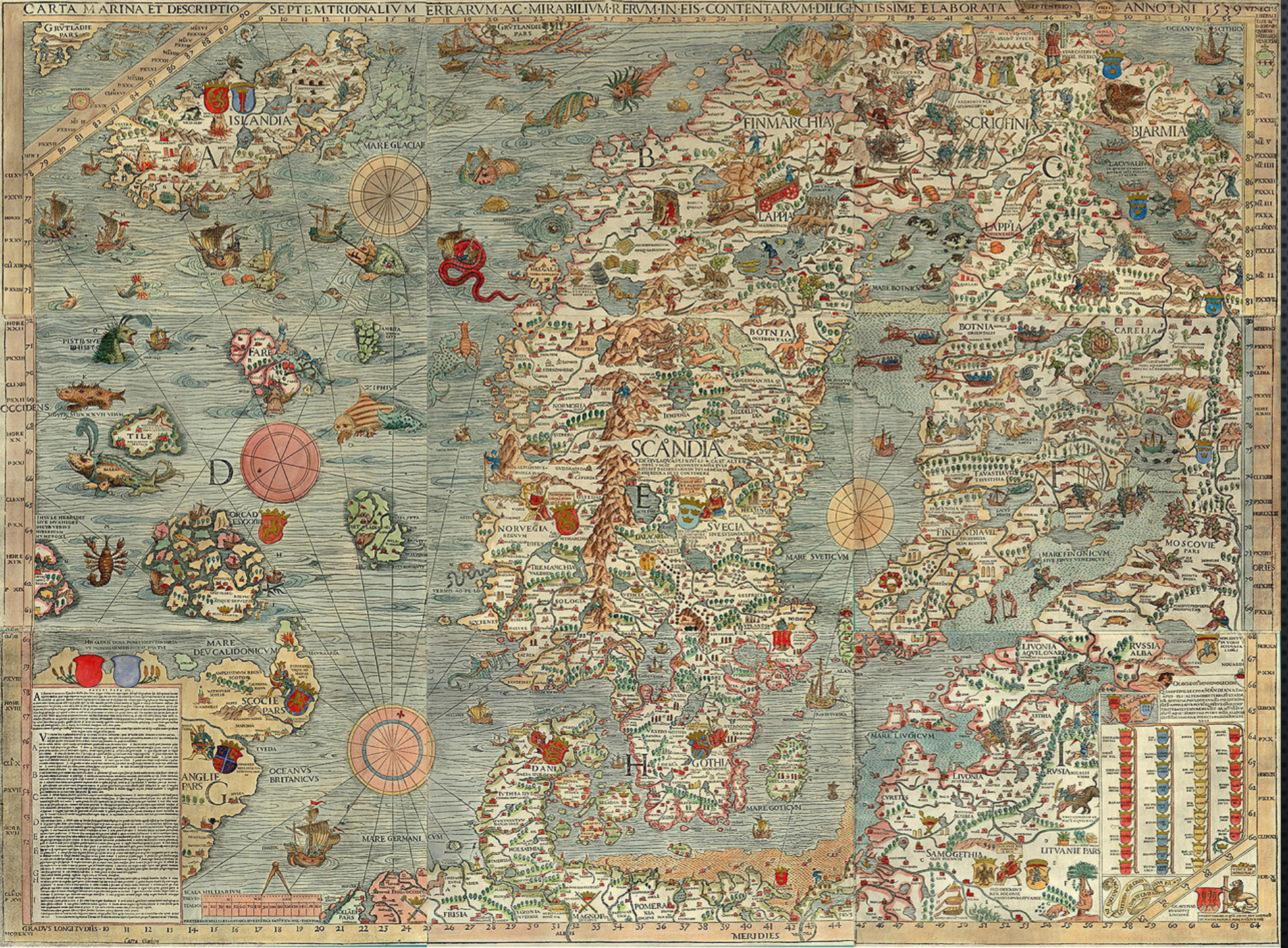
CARTA MARINA ET DESCRIPTIO SEPTEMTRIONALIVM TERRARVM AC MIRABILIVM RERVM IN EIS CONTENTARVM DILIGENTISSIME ELABORATA ANNO DNI 1539
ISLANDIA
MARE GLACIALE
FINMARCHIA
SCRICHFINIA
BIARMIA
LAPPIA
BOTNIA
CARELIA
SCANDIA
SVECIA
NORVEGIA
MARE SVETICVM
MARE FINONICVM
MOSCOVIE PARS
OCCIDENS
FARE
TILE
ORCADES
MARE DEVCALIDONICVM
SCOCIE PARS
ANGLIE PARS
OCEANVS BRITANICVS
MARE GERMANICVM
DANIA
GOTHIA
MARE GOTICVM
LIVONIA
RVSSIA ALBA
RVSSIA
MARE LIVONICVM
SAMOGETHIA
LITVANIE PARS
POMERANIA
FRISIA
MAGNOPOLIS
GRADVS LONGITVDIS
MERIDIES

1500 talet

Sverige när det var som störst år 1658.
Orange visar Sverige före 1561.

https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=1503867

Sverige 1750

"Charta öfver Svea och Göta Riken med Finland och Norland: Afritade i Stockholm år 1747".

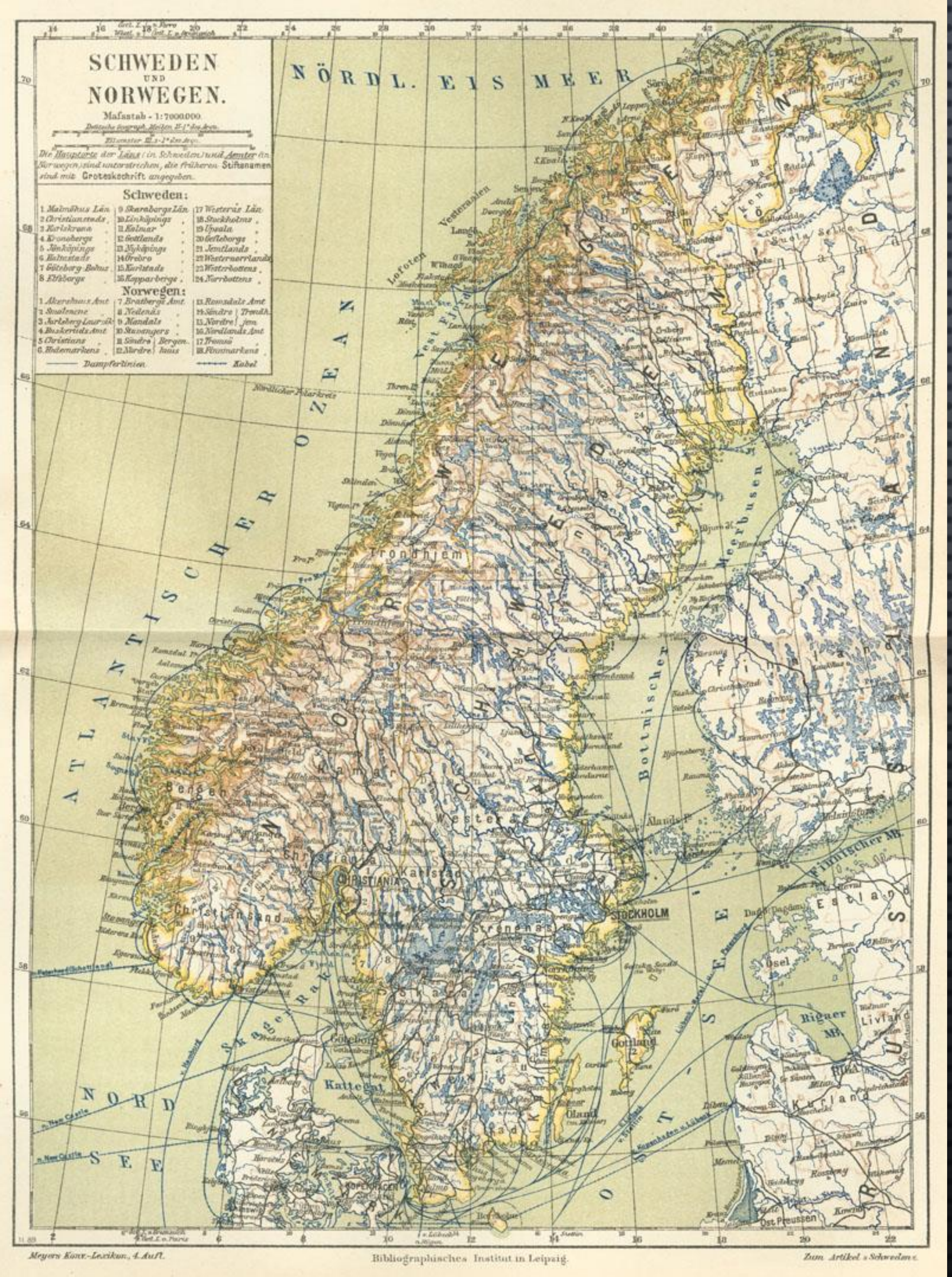

Sverige och Norge till år 1888.

Sverige nutid

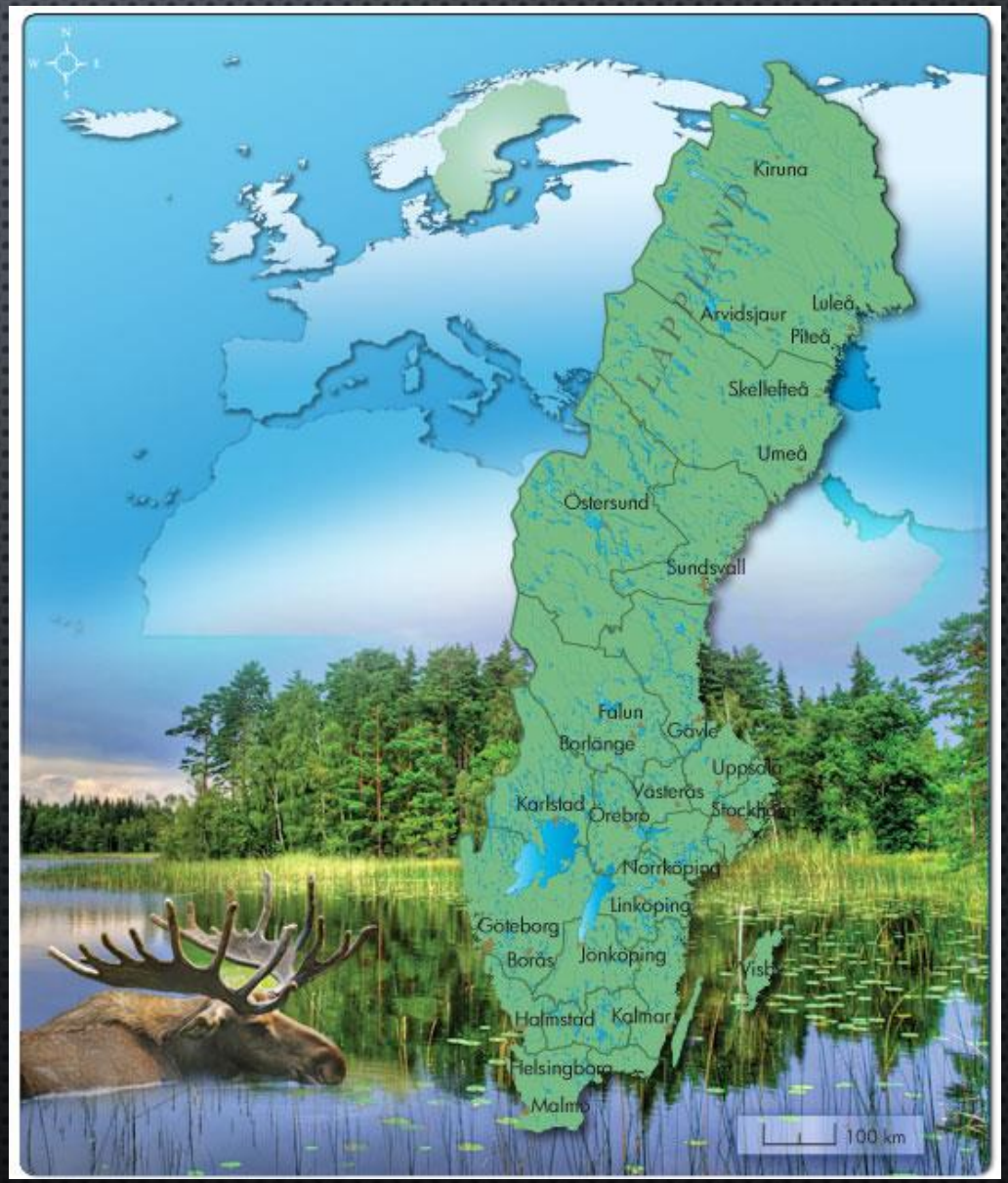

Erik Segersäll (fornnordiska: Eiríkr sigrsæli,[källa behövs] av Adam av Bremen på latin kallad Hericus Victor död 995, var en svensk **kung mellan 970 och 995** som även styrde en tid över Danmark. Han är en av de första svenska kungar som man vet något bestämt om och kan ha rått över Svealand, Västergötland och Östergötland, det vill säga större delen av det område som skulle bli det tidigmedeltida Sverige. Erik brukar anses vara den som grundade staden Sigtuna

De källor som berättar om Erik Segersäll regering är främst isländska sagor, Saxo Grammaticus (Gesta Danorum) och Adam av Bremens krönika. I dessa påstås att han bland annat skall ha erövrat och härskat över Danmark, och där låtit döpa sig, men vid återkomsten till Sverige återgått till hedendomen. Källorna lider dock av problem: de utförligaste sagorna är mycket sentida, och Adam av Bremens tendens att svärta ner den danske kungen Sven Tveskägg gör att hans uppgifter kan vara överdrivna. Det faktum att Danmark vid den här tiden var det mäktigaste riket i Norden och att inga andra källor eller arkeologiska spår tyder på att Sverige skulle ha invaderat Danmark vid den här tiden gör uppgiften tveksam, och påståendet började ifrågasättas i svensk historieskrivning i början av 1900-talet.

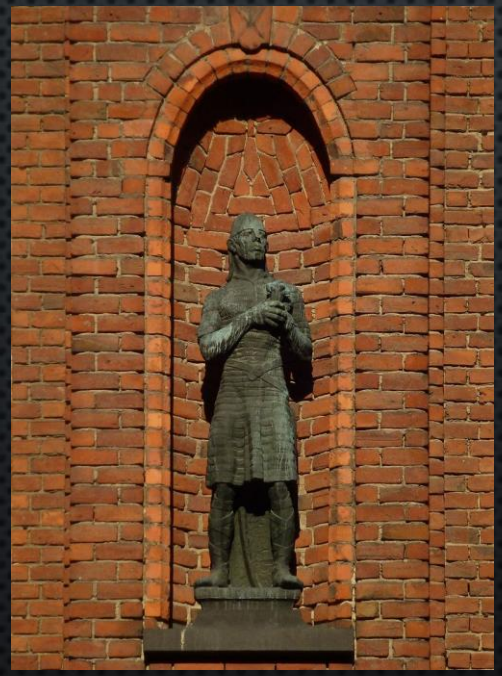

Olof Skötkonung (fornnordiska: Ólafr skotkonungr), född cirka 980 (alt. på 960-talet, död sannolikt under vintern 1021-1022, var **kung av Sverige cirka 995–1022**. Han var son till Erik Segersäll.

Olof är den förste kung som bevisligen regerade över både Mälardalen och Västergötland och han är också den förste sveakung som döptes, förblev kristen och bidrog till Sveriges kristnande. Olof Skötkonung var dessutom först med att prägla mynt i Sverige. Utöver detta är inte mycket känt med fullständig säkerhet.

Anund Jakob, (ofta 'Anund Kolbränna' och ibland som 'Emund gamle' i västgötalagen) född något av åren 1007-09, enligt Snorre Sturlasson den 24 juli ("Jakobsmässeafton"), död cirka 1050, svensk kung från 1022, var son till Olof Skötkonung och Estrid. Dubbelnamnet förklaras av Adam av Bremen så att svearna visserligen accepterade en kristen kung men inte en med endast ett kristet namn. Anund samregerade under två år tillsammans med sin far, innan denne dog.

Enligt Snorre Sturlassons Heimskringla skall Anund Jakob redan under sin faders livstid ha uppstigit på tronen, efter att denne avsatts på grund av alltför äventyrlig utrikespolitik. Förloppet har dock många osannolika inslag, och andra isländska källor anger istället att han blev kung först vid faderns död.

Anund Jakob hade utrikespolitiska ambitioner och skickade hjälptrupper till Olof Haraldsson av Norge som stöd i dennes strid mot den danske kungen Knut den store i slaget vid Helgeå, som Knut dock vann. Han skall också bistått såväl Olof som hans son Magnus under stridigheter i Norge. Under Anund Jakobs regeringstid organiserades en berömd färd i österled, Ingvarståget. Han tycks också ha främjat stiftet Hamburg-Bremen, att döma av Adam av Bremens hyllningar.

Anund Jakob ska enligt Västgötalagens kungalängd (där han kallas ”Ǽmundœr colbrœnnœ”) ha upprätthållit lag och ordning med ovanlig stränghet, bland annat genom att låta bränna ner lagbrytares hus (till kol) och därvidlag tilldelats tillnamnet "Kolbränna"

Emund den gamle eller Emund slemme var svensk kung från cirka 1050, död cirka 1060. Emund den gamle var son till Olof Skötkonung och frillan Edla. Han var halvbror till sin företrädare på tronen, Anund Jakob. Emund den gamle blev den siste svenske kungen av Erik Segersälls ätt.

Enligt Västgötalagens kungalängd formaliserade kung Emund gränsläggningen mellan Sverige och Danmark. Enligt Gränsläggningstraktaten upprättades överenskommelsen mellan Emund Slemme och den danske kungen Sven Tveskägg. Det gjordes med sex gränsstenar från Halland till Brömsebro. Med små förändringar kom gränsen mot Danmark att gälla fram till 1600-talet.

Eftersom Sven Tveskägg regerade åren 985–1014 – alltså 35 år före Emund den gamle – ger uppgiften om gränsläggningstrakten problem med kronologin. Problemet har vanligen lösts genom att anta att det inte är Sven Tveskägg utan Sven Estridsson (regerade 1047–1074) som avses, men Lauritz Weibull föreslog att denne Emund Slemme inte är identisk med Emund den gamle utan med Emund Eriksson. I så fall skall gränsdragningen ha skett i början av Sven Tveskäggs regering, eftersom det är säkert att Erik Segersäll var kung 992. Weibull tog dock senare avstånd från sin egen teori, men andra författare såsom Åke Ohlmarks har fortsatt att hävda den. Peter Sawyer har istället hävdat att traktaten är en dansk förfalskning från 1200-talet. Modern forskning betvivlar gränstraktatens äkthet.

Stenkil, född omkring 1030, död omkring 1066, var kung av Sverige cirka 1060–1066. Hans namn härrör från kittel (inte kil). Hans eventuella äktenskap med en till namnet okänd dotter till kung Emund gamle kan ha varit avgörande för hans tillträde som kung

Stenkils närmaste bakgrund är okänd. Västgötalagens kungalängd påstår att Stenkil var västgöte med anknytning till Levene. Sannolikt är i alla fall att han var av västgötsk härkomst och förutom att han var en "väldig bågskytt" var han mycket omtyckt i sin fädernebygd. Vidare uppges att han var en from man och en kristendomens förespråkare, som för att understödja missionsverksamheten i Svealand troligen lät upprätta biskopssätet i Sigtuna.

Från Adam av Bremen vet man att han tillhörde kretsen kring kung Emund gamle. Adam var emellertid osäker på Stenkils anknytning till Emund och skrev på ett ställe i sin krönika att han inte visste om Stenkil var Emunds nepos (syskonbarn eller möjligen barnbarn) eller privignus (styvson). På annan plats i Adams text kallas dock Stenkil Emunds nepos utan några reservationer.

Stenkil skall ha varit den ende mannen kring Emund som stödde den av Hamburg-Bremen utsände Adalvard den äldre när den av Osmundus influerade kungen avstyrde dem. Efter att Stenkil blivit kung fortsatte han att stödja den bremiska biskopstolen

Erik och Erik eller Två konungar Erik kallades två svenska upprorsmän och motståndare som antagligen en kort tid hade kunganamn och båda omkom i krigshändelser eller mördades år 1067. De är endast kända från Adam av Bremens krönika. Senare tiders förslag om att en av dem skall ha varit en kristen son till Stenkil och den andre en hednisk motkandidat till tronen, vilket gjort att man ibland ger dem namnen Erik Hedningen och Erik Stenkilsson, är inte mer än gissningar.

Halsten (eller Hallsten) Stenkilsson, troligen född cirka 1050, död okänt år, var en svensk kung som regerade i Sverige under en kort tid efter år 1067, troligen fram till omkring 1070. Adam av Bremen nämner honom i en skolie, och säger att han fördrevs till förmån för Anund Gårdske.[3] Han är även omtalad i kungalängderna i äldre Västgötalagen och Hervarsagan samt möjligen i ett påvebrev.

Källorna är överens om att Halsten var son till kung Stenkil. Västgötalagen och Hervarsagan anger dessutom att han var far till de båda kungarna Filip och Inge den yngre, och Hervarsagan påstår också att han samregerade med sin bror Inge den äldre, vilket möjligen stöds av ett brev från påven Gregorius VII riktat till Inge samt en kung "A" som denne ska ha regerat tillsammans med. De båda uppmanas införa tionde och kallas reges wisigothorum ("västgötarnas kungar", men egentligen 'visigoternas kungar'). Denne "A" tolkas vanligen som Halsten, men kan möjligen syfta på Håkan Röde.

I Västgötalagens regentlista sades han vara hövlig och glad, och närhelst ett lagärende lades fram för honom, dömde han rättvist, och "därför försämrades Sverige av hans frånfälle och död". Ingen av källorna nämner dock när detta skall ha skett.

Han efterträddes i sinom tid på tronen av sina söner Filip och Inge.

Anund var enligt Adam av Bremen kung i delar av Sverige runt 1070. Han förekommer endast i Gesta Hammaburgensis ecclesiæ pontificum där det meddelas att han inkallades från Gårdarike (Garðaríki), varför han traditionellt har brukat tillägnas tillnamnet Gårdske. Detta tillnamn förekommer dock inte hos Adam av Bremen. Han skall även snart ha fördrivits av svearna. Anund förefaller ha varit en av flera personer som efter kung Stenkils död kämpade om kungamakten.

Håkan Röde var svensk kung cirka 1070–1079. I Västgötalagens kungalängd står att Håkan Röde var född och begravd i Levene i Västergötland. Han ska enligt traditionen ha gett namn åt gården Håkantorp i denna bygd.

Inge den äldre, även Inge Stenkilsson, död ca 1110, var kung av Sverige senast från 1080 till ca 1084 och ca 1088–1110. Han var son till Stenkil och hans moder var möjligen en dotter till kung Emund den gamle. Han skall enligt Hervararsagan ha samregerat med sin bror Halsten, och ett påvligt brev är ställt till honom och en kung "A", som tolkats som antingen Halsten eller Håkan Röde. Andra källor har dock mot dessa stridiga uppgifter om ordningen de tre kungarna regerade i.

Inge uppges ha avsatts av svearna cirka 1084 för att han vägrade blota vid tinget och ersattes hos svearna av Blot-Sven. Inge ska ha försökt kristna svearna vilket de inte uppskattade. Omkring år 1087 ska Inge ha dräpt sin konkurrent Sven, bränt hednatemplet i Uppsala och tagit tillbaka makten över hela Sverige.

Blot-Sven, död cirka 1087, var enligt en kungalängd från 1200-talet kung över svearna omkring mitten av 1080-talet. "Blot-Sven" kan möjligen snarare än ett personnamn med epitet ha varit en beskrivning; Svennen som blotade.

Enligt Hervararsagans kungalängd var han bror till Inge den äldres hustru, Maer (som dock inte behöver vara ett personnamn utan avser en mö, eller i detta fall en kvinnlig släkting), och sålunda Inges svåger. År 1084 var Inge kung och drivande i kristnandet och ville avskaffa riksblotet som hölls hos svearna. Svearna var övervägande kristna, vilket runstenarna visar, men starkt skeptiska till att låta kristendomen få ersätta riksblotet där det var gammal tradition att kungen skulle blota på tinget, vilket Inge vägrade. Tinget i Gamla Uppsala gav honom då ett ultimatum: blota eller avsäg dig kronan.

Enligt traditionen steg då hans svåger Sven fram, och sade sig vara beredd att "uppehålla bloten" om han fick bli kung, vilket tinget accepterade. Han kallades då för Blot-Sven.

Cirka 1087, vilket skulle vara tre år efter Inges avsättande, återkom denne från Västergötland, där han enligt somliga fortsatte att regera, till Uppsala med en ringa härstyrka och tände där eld på Blot-Svens residens. När han försökte fly skall Inge då ha dräpt honom.

Enligt en teori av forskaren Adolf Schück ska han ha varit samma person som kung Håkan Röde.

En hög (Raä Tillinge 33:3) på östra sidan av Sagån vid Östanbro (mellan Enköping och Västerås) har pekats ut som Blot-Svens[

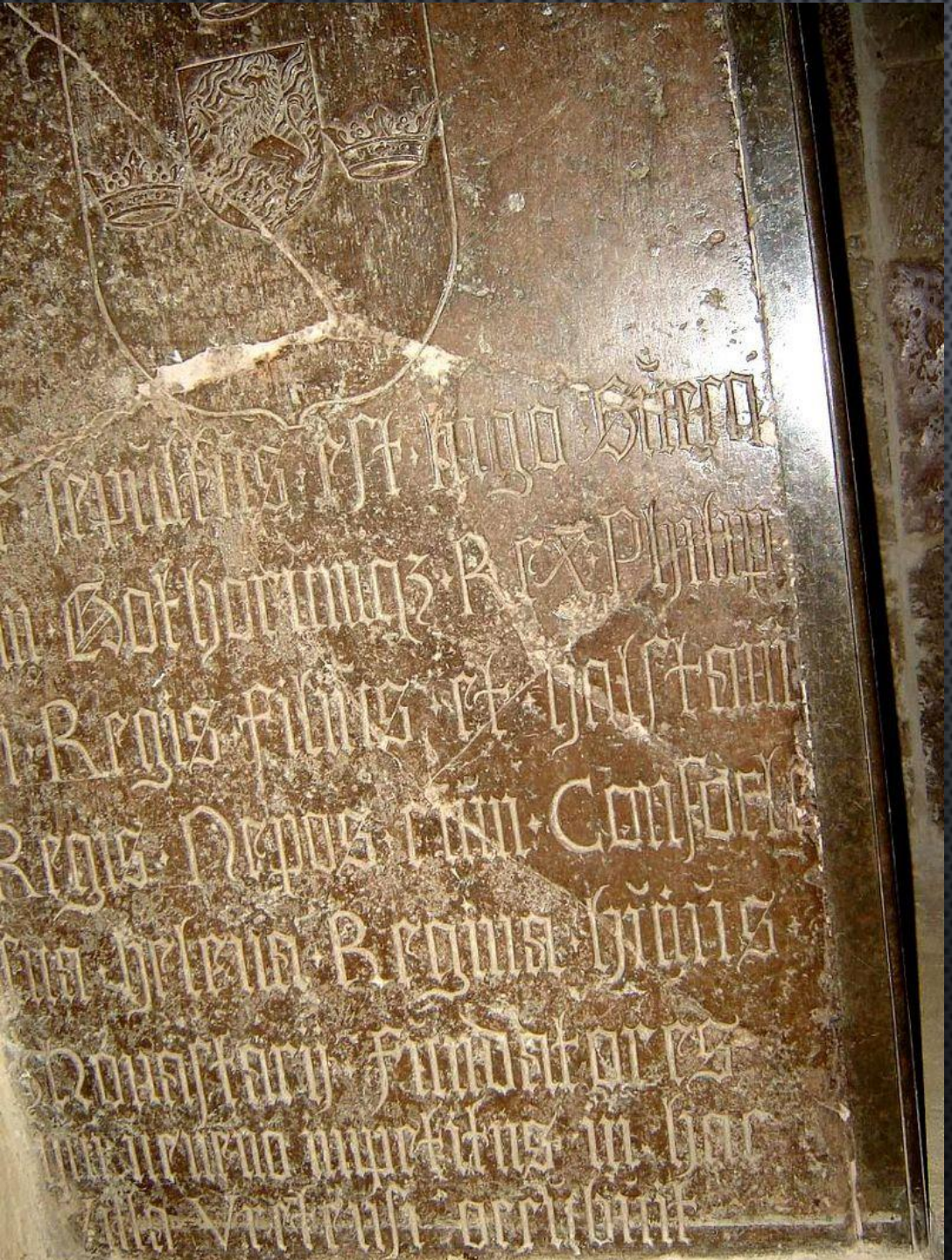

Filip Hallstensson (även Filippus), död 1118, var kung av Sverige cirka 1100-1118. Son till kung Halsten, brorson till Inge den äldre. Enligt Hervarsagans kungalängd och Lanfedgatal skall han ha samregerat med sin bror Inge den yngre, en uppgift som inte bekräftas av svenska källor

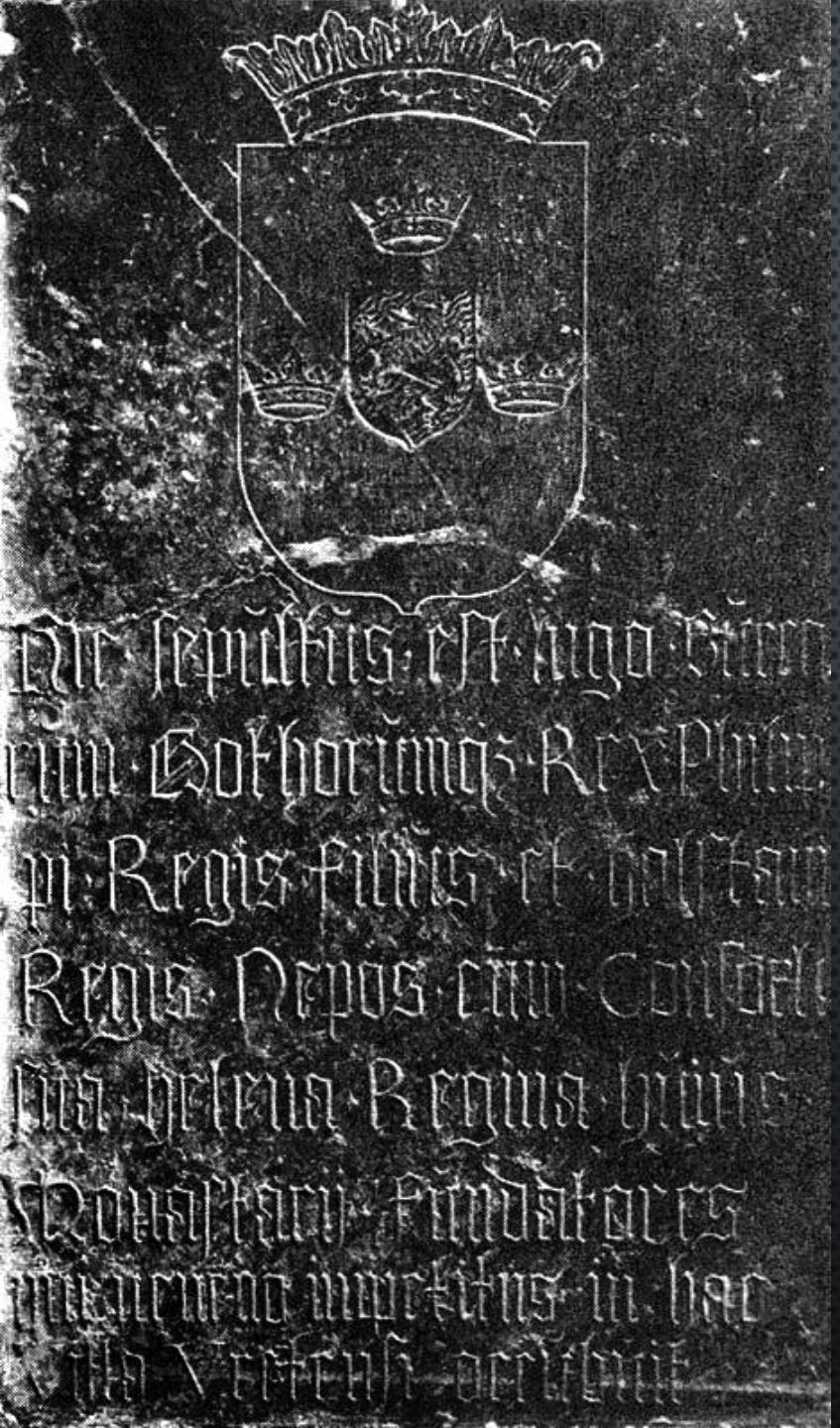

Inge den yngre (Inge Halstensson), var kung av Sverige från 1118 till början av 1120-talet, son till Halsten, bror till Filip, brorson till Inge den äldre. Han tillhörde Stenkilsätten. Enligt Hervarsagans kungalängd och Lanfedgatal skall han ha samregerat med sin bror Filip, en uppgift som inte bekräftas av svenska källor.

Enligt Västgötalagens kungalängd tog han över tronen när Filip dog, vilket skedde 1118 enligt en uppgift i Islendingabok. Kunglängden meddelar att Sverige skall ha farit väl under hans regering, men att han dog av "ond dryck" i Östergötland. När han dog finns inga uppgifter om, och den enda fasta punkten är Saxo Grammaticus uppgift att götarna efter en svensk konungs död tog den danske prinsen Magnus till kung, och att denne stöp 1134.

Ragnvald Knaphövde, även Ragvald, var kung av Sverige någon gång mellan mitten av 1120-talet och slutet av 1130-talet,[1] föräldrar osäkra. Enligt en sen källa var han son till Olof Näskonung, men han har också på grund av namnet föreslagits vara identisk med Inge den äldres son Ragnvald Ingesson.

I och med Inge den yngres död i början av 1120-talet inleddes en orolig tid i Sverige. Källäget är magert under perioden. Ragnvald blev enligt Västgötalagens kungalängd vald till kung, men slogs ihjäl vid "Karllsepitt" (antagligen Karleby) efter att ha ridit in i Västergötland utan att ha utväxlat gisslan.

Saxo Grammaticus nämner inte Ragnvald, men meddelar att svearna, efter att götarna hade valt den danske prinsen Magnus Nilsson till kung, valde en egen kung som götarna senare slog ihjäl. Magnus förekommer dock inte i västgötalagens kungalängd, men Saxos namnlöse kung har i vilket fall identifierats med Ragnvald, och Magnus död 1134 har tillsammans med kung Filips död 1118 använts för att datera Ragnvalds verksamhet.[2]

Tillnamnet knaphövde eller knapphövde, som är ett senare tillägg i västgötalagens kungalängd, kommer möjligen av att Ragnvald skall ha haft ett klotrunt huvud. Ordet förekommer på annan plats, och betecknar då ett dryckeskärl av ett manshuvuds storlek

Magnus Nilsson (danska: Magnus Nielsen), född omkring 1106-1107, död 4 juni 1134, var prins av Danmark och valdes till kung av götarna. Magnus var son till kung Niels och hans svenskfödda drottning Margareta (dotter till Inge den äldre). Gift med Rikissa av Polen, far till Knut V av Danmark. Av Snorre Sturlasson kallas han Magnus den starke.

Enligt Saxo Grammaticus valdes Magnus till kung av Sverige efter Inge den yngres död av götarna cirka 1125, men valet accepterades inte av svearna. De skall ha valt en egen kung, men denne skall ha dödats av götarna. Därefter skall Magnus ha accepterats som kung, men då var han upptagen av inbördeskrig i Danmark, och Sverker den äldre valdes till kung.

Sverker den äldre, mördad 25 december 1156, var kung av Sverige. Enligt Västgötalagens kungalängd, sammanställd omkring 1240, hette hans far Cornube och var från Östergötland. Enligt isländska Langfeðgatal skall Sverkers far istället ha varit Erik Årsäll.

Sverker den äldre är den svenske kung som har gett namn åt Sverkerska ätten. Han erkändes som svearnas kung i början av 1130-talet samt även som götarnas från cirka 1134 och regerade till sin död 1156. Sverker var benägen att gifta sig med personer som gjorde hans bräckliga kungarike starkare och stabilare. Det ska till exempel ha funnits en tidigare hustru som enligt traditionen skall ha rymt från Sverker och kan ha varit mor till sonen Kol.

Sverker den äldre skall ha blivit mördad av sina egna hirdmän (enligt ovannämnda kungalängd av sin hästesven) på väg till julottan i Västra Tollstads kyrka år 1156. Han begravdes därefter i Alvastra kloster. Anstiftare till mordet var möjligen den danske prinsen och tronpretendenten Magnus Henriksson.

Erik den helige, Erik Jedvardsson, Sankt Erik, (oegentligt Erik IX), född omkring 1125, död 18 maj 1160, räknas som kung av Sverige ca 1156-1160. Inte mycket är känt med säkerhet om honom. Några med Erik samtida källor med upplysningar om honom har inte återfunnits, och den första skriftliga omnämning som finns är i ett brev under sonen Knut Erikssons regeringstid. I brevet benämns Erik Svearnas konung Erik den helige är svenskt nationalhelgon och Stockholms skyddshelgon.

Magnus Henriksson, tidigast omnämnd 1148, död 1161, var dansk furste och kung av Sverige 1160–61, son till den danske prinsen Henrik Skadelår och Ingrid Ragnvaldsdotter, som tillhörde den stenkilska ätten.

Magnus gifte sig med sin styvsyster Birgitta (även kallad Brigida), som var utomäktenskaplig dotter till kung Harald Gille, i det andra av hennes tre äktenskap. Han tog makten 1160 genom att överfalla och döda Erik den helige. Han skall enligt Snorre Sturlasson haft sin bror Ragnvald Henriksson som jarl.[1] Redan påföljande år blev han själv besegrad och dödad i slaget vid Örebro och efterträddes av motståndarsidans ledare Karl Sverkersson.

Enligt Bengt R. Jansson dödades Erik först 1162, vilket skulle komplicera Magnus ställning i historien som svensk kung

Karl Sverkersson, född 1130-talet, död 12 april 1167 på Visingsö, erkänd som kung i Östergötland senast 1158, i hela Sverige från 1161, son till Sverker den äldre och Ulvhild Håkansdotter (Thjottaätten) och gift 1163 med Kristina, dotter till den skånske stormannen Stig Hvitaled och Valdemar den stores syster Margareta.

Karl Sverkersson var son till kung Sverker den äldre, som mördades 1155 eller 1156, varefter Karl troligen omedelbart utropade sig själv till kung. Efter att han i slaget vid Örebro 1161 besegrat sin konkurrent om tronen, den danske prinsen Magnus Henriksson, och dödat denne, fick han makten över hela riket och kallade sig sedan därefter för svearnas och götarnas konung.

Under Karls regerande fick Sverige 1164 sin förste ärkebiskop, då Alvastramunken Stefan tillträdde ämbetet, enligt bevarade påvebrev. Detta efter önskemål från kungen, Ulf jarl och de svenska biskoparna. Alvastra kloster hade grundats av kung Karls föräldrar men själv gynnade han också Vreta kloster och Nydala kloster med donationer.

Enligt ryska krönikor företogs ett misslyckat krigståg till Ryssland av svenskarna 1164. Det är möjligt att det utgick från Finland. På våren år 1167 överfölls och mördades Karl på Visingsö av Erik den heliges son Knut, vilken därefter övertog kungaämbetet. Karl begravdes i Alvastra kloster.

Kol, död senast 1172 eller 1173, var kung av Sverige eller av en del av riket från tidigast 1167, tillsammans med Burislev.

Kol omnämns i en medeltida genealogi som en son till Sverker den äldres son Johan, med en bror Burislev. Uppgiften att han skulle vara en son till Sverker bygger på senare namnkombinationer utan direkt stöd i källorna.[1]Kol gjorde under alla omständigheter tillsammans med en Burislev (en son till Sverker med detta namn förekommer i Valdemar Sejrs jordebok) anspråk på den svenska kronan mellan 1167 och 1173 efter att Knut Eriksson hade dödat Karl Sverkersson och installerat sig själv som kung.

Kol omnämns i västgötalagens kungalängd som Kol Konung tillsammans med Burislev. Längden säger också att de skall ha dödats av Knut Eriksson, men de ingår inte i själva längden. Han har möjligen också mottagit ett brev från påven: adressaten, "svearnas och götarnas kung", omnämns endast med bokstaven "K", och brevet kan alltså även syfta på Knut Eriksson.

En källa från 1300-talet meddelar att han stupade i slaget i Bjälbo; Johannes Messenius anför en liknande uppgift för Burislev.

Burislev var tillsammans med Kol en svensk tronpretendent. Tillsammans utmanade de Knut Eriksson om kungamakten i Sverige, och samregerade cirka 1167–1173.

Hans exakta härstamning är osäker: enligt en medeltida genealogi var Burislev och Kol söner till Sverker den äldres son Johan, men en notis i Valdemar Sejrs jordebok anger också att Sverker hade en son vid namn Burislev, och de båda har ibland ansetts vara en och samma person. Natanael Beckman satte också likhetstecken dem emellan och menade dessutom att både Burislev och Kol var söner till Sverker. Adolf Schück ansåg dock att motkungarna Burislev och Kol var söner till Johan.

Mycket lite i övrigt är känt om honom. Sitt namn fick han troligen efter sin anfader, den polske hertigen och kungen Burislev (Boleslav III); namnet var vanligt i Polen. Han omnämns visserligen i västgötalagen som Burisleph Konung tillsammans med Kol, men förekommer annars i betydligt färre medeltida kungalängder än denne. De båda försvinner ur historien 1173. Burislev har kallats kung men behärskade förmodligen bara Östergötland.

Knut Eriksson, född senast på 1140-talet, död 1195 eller 1196, var kung av Sverige från 1167, samt son till Erik den helige och Kristina Björnsdotter av Danmark.

Knut Eriksson tog brutalt makten genom att först döda Karl Sverkersson (överfallet 1167 på Visingsö). Sen besegrade han och dödade 1172/1173 dennes, enligt vissa källor halvbröder Kol och Burislev, som utropat sig till kungar och kontrollerade Östergötland. 1173 erkändes han som kung, och regerade i 23 år. En av hans insatser som fått stor betydelse är hans strävan att få sin far Erik helgonförklarad. Att få honom kanoniserad visade sig dock vara hopplöst, eftersom påven Alexander III var mycket upprörd över att Stefan, ärkebiskopen i Uppsala, hade tvingats fly för sitt liv när Knut Eriksson tagit makten. Knut Erikssons andra insats var att han satte igång myntningen igen, som av någon anledning legat nere i 150 år.

Knut var gift med en svensk kvinna, om vilkens släkt man endast säkert vet att hon hade en bror som hette Knut. Hon har med grund i antaganden om missuppfattningar i tradering tillskrivits namnet Cecilia. Genom ett påvebrev från 1193, som bevarats i avskrift, vet man att hon under en livshotande sjukdom avlade avhållsamhetslöfte och gick i kloster efter att ha tillfrisknat. Kung Knut ansökte senare hos påven om att hon skulle befrias från löftet.

Sverker den yngre (även Sverker II, Sverker Karlsson), född 1164, död 17 juli 1210 i slaget vid Gestilren (stupad), var kung av Sverige 1196–1208, son till kung Karl Sverkersson och drottning Kristina.

Sverker gifte sig med den danska stormansdottern Bengta Hvide senast 1190 och de fick minst tre barn. Hon dog före 1200 då Sverker gifte om sig med Birger Brosas dotter Ingegärd och de fick sonen Johan.

I ett sista försök att återerövra riket samlade Sverker en här och mötte Erik och folkungarna vid den länge oidentifierade orten Gestilren i juli 1210, där Sverker stupade. Västgötalagens kungalängd nämner att det var folkungar som dödade kung Sverker, och att deras ledare Folke jarl också stupade där. Sverker begravdes i ättens begravningskyrka i Alvastra.

Erik Knutsson, oegentligt även kallad Erik X (under 1200-talet kallades han Erik II), födelseår okänt, död 10 april 1216 i hastig feber på Näs borg på Visingsö, var kung av Sverige 1208-1216. Han är begravd i Varnhems klosterkyrka.

Han ska varit den förste kände svenske kung som krönts, av ärkebiskop Valerius av Uppsala stift.

Johan Sverkersson, Johan I, i äldre källor ofta Jon, född 1201, död 10 mars 1222, var svensk kung från 1216. Johan var son till kung Sverker den yngre och Ingegärd Birgersdotter, Birger Brosas dotter. Han dog ogift och barnlös.

Erik Eriksson, ibland oegentligt kallad Erik XI senare även kallad Erik läspe och halte, var kung av Sverige. Han föddes 1216 och avled 2 februari 1250. Erik var svensk kung som omyndig åren 1222–1229, och sedan under en andra period från 1234 fram till sin död. Han var den ende kände sonen till kung Erik Knutsson och föddes efter faderns död.

Knut, kallad Knut Långe, Knut Holmgersson (den andre svenske kungen med namnet Knut), död 1234, medregent 1222–1229 och efter slaget vid Olustra 1229 var Knut kung av Sverige fram till sin död 1234. Han residerade på Skohalvön i Uppland och omnämns ibland som Knut till Sko. Knut uppges ha tillhört Folkungarna, ett politiskt parti som gjorde uppror mot kung Erik Eriksson ("läspe och halte").

Knut Holmgersson anses vara sonsonson till Erik den helige och därmed medlem av Erikska ätten. Knuts far Holmger Filipsson kallades kung Knut Erikssons "nepos". Denna släktskapsbeteckning, som används uteslutande för personer som hör till en yngre generation, betyder i svenskt medeltidslatin oftast bror- eller systerson. Knut Långe var alltså sannolikt bror- eller systersonson till Knut Eriksson och därmed syssling till kung Erik Eriksson.

Erik Eriksson, ibland oegentligt kallad Erik XI senare även kallad Erik läspe och halte, var kung av Sverige. Han föddes 1216 och avled 2 februari 1250. Erik var svensk kung som omyndig åren 1222–1229, och sedan under en andra period från 1234 fram till sin död. Han var den ende kände sonen till kung Erik Knutsson och föddes efter faderns död.

Birger jarl (eller Birger Magnusson), född omkring 1210 i Bjälbo, Östergötland, död 21 oktober 1266 på Jälbolung, Västergötland och begravd i dåvarande cistercienserklostret i Varnhems klosterkyrka i Varnhem i Västergötland, var mellan 1248 och 1266 en svensk jarl som först uppträdde informellt[2] som förmyndare för sin son kung Valdemar från 1250 tills denne kröntes 1251 och sedan delade makten med sonen till sin död 1266. Han är omnämnd första gången 1237. Birger sägs också vara den som grundat Stockholm år 1252.

Valdemar Birgersson, född omkring 1238 eller 1239, död 26 december 1302 på Nyköpingshus, var kung av Sverige 1250–1275, son till Birger jarl och Ingeborg Eriksdotter av Sverige och gift 1260 med Sofia Eriksdotter av Danmark.

Från och med Valdemars regering upphöjdes en väletablerad svensk högreståndssläkt från Bjälbo till svensk kungaätt genom ingiftet i den Erikska ätten vilken utslocknade med Valdemars morbror kung Erik.

Magnus Ladulås, eller Magnus Birgersson, på andra språk ofta Magnus III, född omkring 1240, död 18 december 1290 på Visingsö, var kung av Sverige 1275–1290. Magnus var son till Birger jarl och Ingeborg Eriksdotter. Han var gift med Helvig av Holstein och far till bland andra efterträdaren Birger Magnusson.

Birger Magnusson, född 1280, död 31 maj 1321, var Sveriges kung 1290–1318. Han var son till Magnus Ladulås, som var Sveriges kung 1275–90, och Helvig av Holstein. Birger var sonson till Birger jarl och tillhörde därmed Bjälboätten, den stormannaätt som i fyra generationer hade – och stred inbördes om – makten i Sverige.

Redan 1284 utsågs den 4-årige Birger till faderns tronföljare. När denne avled 1290, tillträdde en förmyndarstyrelse under ledning av marsken Torgils Knutsson som blev förmyndare för sönerna Birger, Erik och Valdemar.

År 1302 kröntes Birger i Söderköping efter att 1298 ha gift sig med prinsessan Märta, dotter till den danske kungen Erik Klipping. Makarna fick sönerna Magnus och Erik samt döttrarna Agnes och Katarina. Sonen Magnus blev avrättad år 1320.

Glädjen blev inte långvarig för Birger. Hertigarna Erik och Valdemars anhängare från hela landet samlades mot Birger. Efter långvariga strider under Upproret 1318 mot kung Birger Magnusson tvingades Birger lämna landet tillsammans med sin gemål. Paret flydde till Märtas hemland Danmark, där Birger avled den 31 maj 1321. Sonen Magnus, som tagits till fånga strax efter Nyköpings gästabud, hade avrättats året innan.

Mats Kettilmundsson (även Mattias Kettilmundsson), död 11 maj 1326, var en svensk drots och rikshövitsman

Han tyckes till en början ha slutit sig till änkehertiginnan Ingeborg, konungens moder, men deltog 1322 i den mot henne riktade stormannaföreningen i Skara. De sista åren av sitt liv var han hövitsman i Finland, där han avled, antagligen i Åbo, i maj 1326.

Mats Kettilmundsson testementerade vid sin död Aspnäs gård i Östervåla socken till sin hustru Adelheid. Aspnäs var förmodligen hans sätesgård, men det är osäkert eftersom godset inte omtalas i hans livstid, och vi inte vet vilka andra gods han ägde.

Erik Magnusson, ibland kallad Erik "XII", var kung av Sverige och herre över Skåne 1356–1359, född 1339, död 1359, son till kung Magnus Eriksson och drottning Blanka av Namur.

Han valdes 1344 till tronföljare i Sverige, endast fem år gammal, sedan hans yngre bror Håkan Magnusson 1343 valts till kung av Norge, Vid mitten av 1350-talet trädde Erik i förbindelse med de mot fadern oppositionella svenska stormannakretsarna och framträdde vid deras uppror 1356 som den synlige ledaren för upproret. Den verklige ledaren torde egentligen ha varit Nils Turesson (Bielke). Missnöjet hade ökats genom den gunst Magnus Eriksson visade hertig Bengt Algotsson, som utnämnts till hertig av Finland. Missnöjet över kungens politik fick sitt utbrott i det uppror som inleddes av Erik tillsammans med flera av rikets stormän 1356. Genom denna tvingades hertig Bengt att fly ur landet och Magnus Eriksson måste (1357) till sin son avstå en stor del av riket.

Erik antog samma år kungatitel, och tvingade sin far vid förlikningen i Jönköping 1357 att avstå Skåne, södra Halland, Blekinge, samt en del av Småland, Östergötland och Finland till Erik. Genom en ny överenskommelse samma år erhöll han även Svealand och Norrland. Den vanmäktige fadern sökte nu stöd hos Valdemar Atterdag mot sin son, och 1359 inföll denne i Skåne. Erik ryckte då in i Skåne, men Valdemar hade då redan utrymt landet.

Håkan Magnusson (no. Håkon VI Magnusson), född 1340, död 11 september 1380, var kung av Norge 1355–1380 och kung av Sverige 1362–1364, son till svenske kungen Magnus Eriksson och drottningen Blanka av Namur. Han samregerade med sin far över Sverige i två år, innan Albrekt av Mecklenburg kom till makten

Albrekt av Mecklenburg

Albrekt av Mecklenburg (även känd som Albrekt III av Mecklenburg), född 1338/1340, död 31 mars eller 1 april 1412 i Doberan i Mecklenburg, var 1364–1389 kung av Sverige och 1379–1412 hertig av Mecklenburg.

Albrekt var son till hertig Albrekt den store av Mecklenburg och den svenska prinsessan Eufemia Eriksdotter.

Albrekt var kung av Sverige 1363/1364 till 1389 då han avsattes (han abdikerade formellt först 1405). Han var även hertig av Mecklenburg som medregent från 1379 då fadern dog och som regent från 1384 efter brodern Henriks död. Först 1395, då Albrekt frigivits ur drottning Margaretas fångenskap, kunde han personligen återvända till Mecklenburg och ta upp styret där. Som herre av Mecklenburg är hans korrekta benämning furst Albrekt III av Mecklenburg och hertig Albrekt II av Mecklenburg och Schwerin.

Med Albrekt infördes obotrithövdingen Niklots furstehus (även kallat Mecklenburgska ätten) i den svenska regentlängden.

Margareta 1389 - 1396

Margareta Valdemarsdotter, född 1353, död den 28 oktober 1412 av pesten, var regerande drottning av Danmark och Norge 1387–1412 och av Sverige 1389–1412. Eftersom Finland var en del av Sverige och Island, Färöarna och Grönland var delar av Norge regerade hon över hela Norden. Hon var dotter till Valdemar Atterdag och Helvig av Slesvig och gift med den svensk-norske kungen Håkan Magnusson. Hon var motståndare och motregent till kung Albrekt av Mecklenburg.

Hon begravdes först i Sorö. Men 1413 fördes hennes kropp till Roskilde domkyrka, där en praktfull begravning ägde rum och 1423 ett storartat gravmonument restes: en liggande alabasterstaty pryder hennes kista,

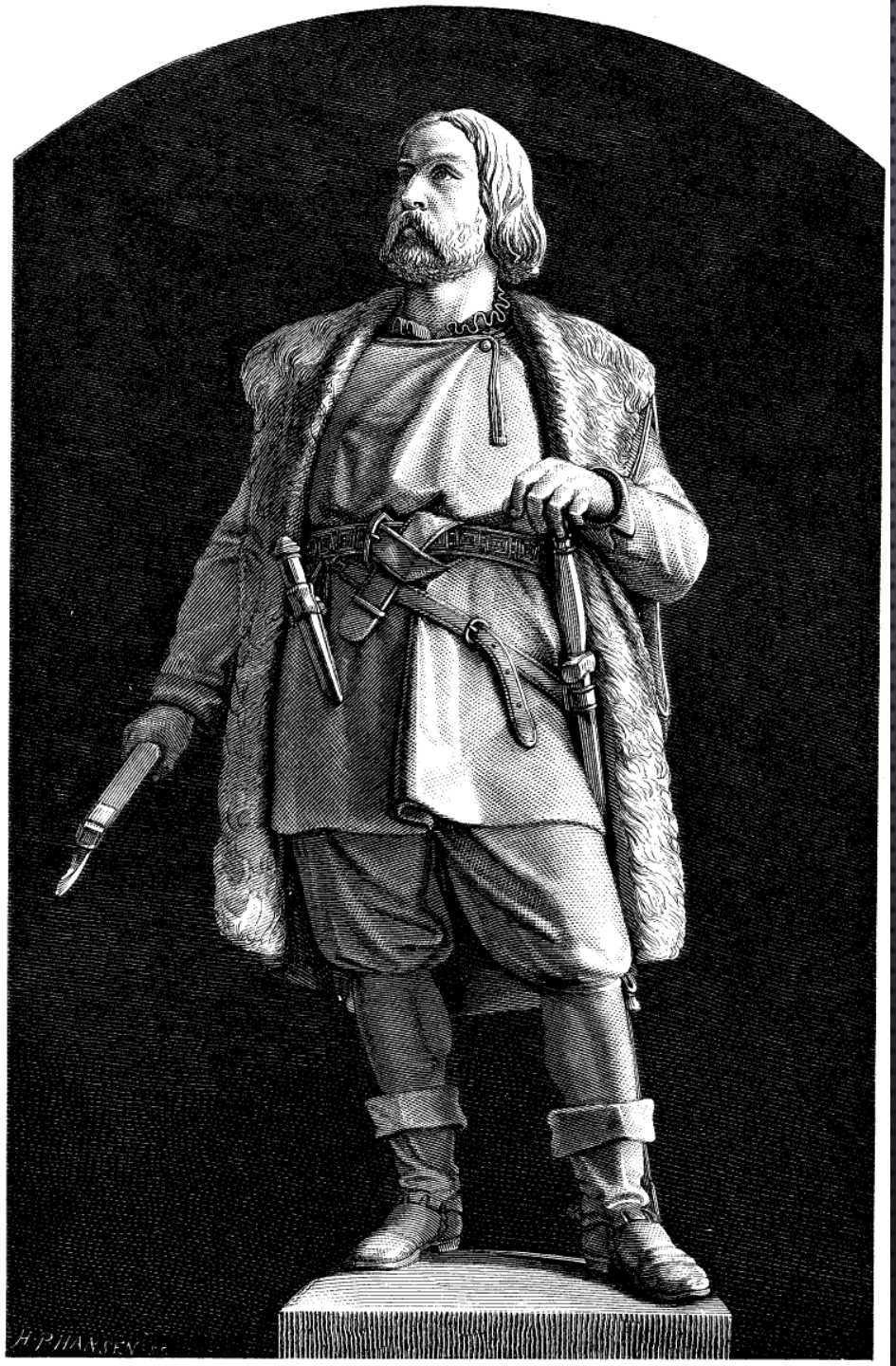

Engelbrekt Engelbrektsson, född förmodligen på 1390-talet i Englikobenning (idag Ängelsberg) söder om Norberg i Västmanland, död 4 maj 1436 på nuvarande Engelbrektsholmen i Stora Mellösa socken i Närke, var en svensk bergsman och frälseman samt rikshövitsman (från 1435). Han var ledare för Engelbrektsupproret 1434 mot Erik av Pommern.

Engelbrekts politiska dominans vid dessa möten bröts först vid valet av rikshövitsman i Stockholm 1436 då marsken Karl Knutsson (Bonde) nästan enhälligt valdes men Engelbrekt och Erik Puke med vapenmakt tilltvingade sig delat hövitsmannaskap. Detta arrangemang blev dock kortvarigt eftersom Engelbrekt kort därefter mördades, efter att ha lett ett krigståg genom södra Sverige och de då danska landskapen Blekinge, Skåne och Halland.

Karl Knutsson (Bonde)

Karl Knutsson, oegentligt Karl VIII (riktigare vore Karl II, ett regentnummer som faktiskt användes i hans samtid, född 1 oktober 1408 eller 1409, död 15 maj 1470, var svensk riksföreståndare 1438–1440, kung av Sverige 1448–1457, 1464–1465 och 1467–1470 samt som Karl I kung av Norge 1449–1450. Han var son till Knut Bonde och Margareta Karlsdotter (Sparre av Tofta).

Karl Knutsson av släkten Bonde föddes 1408 eller 1409 som son till riddaren Knut Bonde och Margareta Karlsdotter och uppfostrades efter sin faders död 1413 hos sin styvfar Sten Turesson (Bielke). Vid arvskiftet efter modern 1429 mottog han godset Fågelvik i Småland, som var hans egentliga bostad innan han ägnade sig åt politik. I yngre år gjorde Karl Knutsson långa utrikesresor och lärde sig främmande språk och studerade krigskonst.

Erik av Pommern (oegentligt Erik XIII), född 1382 i Rügenwalde, död 24 september 1459 i Rügenwalde, var 1396–1439 (med två avbrott) kung av Sverige, som Erik III kung av Norge 1389–1442 samt som Erik VII kung av Danmark 1396–1439. Han var son till hertig Vratislav VII av Pommern och Maria av Mecklenburg, systerdotterson till drottning Margareta som adopterade honom efter att hennes son Olof av Danmark och Norge avlidit 1387.

Med Erik infördes furstehuset Grip i Sverige som engångsföreteelse. I Pommern kallades han Erik

Kung 23 juli 1396 (samregent med Margareta)
Ensam regent 28 oktober 1412 vid hennes död

Kristofer av Bayern

Kristofer av Bayern, troligen född 26 februari 1416 i Neumarkt in der Oberpfalz, död 6 januari 1448 i Helsingborg, var kung av Danmark (Kristofer III) från 1440, kung av Sverige från 1441 och kung av Norge från 1442. Han var son till hertig Johan av Pfalz och Erik av Pommerns syster Katarina av Pommern. I september 1445 gifte han sig på Köpenhamns slott med Dorotea av Brandenburg.

Hans av Oldenburg föddes i Ålborg den 2 februari 1455 som son till Kristian I av Oldenburg (1426-1481) och Dorotea av Brandenburg (1431-1495). Han var bror till Fredrik I. Hans utsågs redan som ettåring till tronföljare i Danmark, och som treåring till tronföljare i Sverige och Norge.

Tjugotre år gammal (1478) gifte han sig med Kristina av Sachsen (1461-1521) och de fick barnen:
1) Kristian (II) 1481-1559 (kallad Tyrann)
2) Elisabeth 1485-1555
3) Franciscus 1497-1511 (död 14 år)
4) En son född ca. 1500 - död ca. 10 år.

Hans dog den 20 februari 1513 i Ålborg, 58 år gammal. Nästa att bli kung var hans son Kristian II.

Dansk-Isländsk drottning 1481-1513 (32 år)
Norsk drottning 1483-1513 (30 år)
Svensk-Finsk drottning 1497-1501 (4 år)

Kristina av Sachsen föddes den 24 december 1461 i Torgau i Sachsen (östra Tyskland) som dotter till kurfursten Ernst av Sachsen (1441-1486) och prinsessan Elisabet av Bayern (1443-1484).

STEN STURE d.ä.

Riksföreståndare 1501-1503 Gift med Ingeborg Åkesdotter
(inkl. Finland)

Sten (Gustafsson) Sture d.ä. föddes omkring år 1440 som son till riksrådet och ståthållaren i Kalmar Gustaf Anundsson och Birgitta Stensdotter (Bielke). Stures mor, Birgitta, var halvsyster till kung Karl Knutsson (Bonde), som var kung i Sverige 1448-1457, 1464-1465 och 1467-1470.

Svante Nilsson (Sture) föddes omkring 1460 som son till riksrådet Nils Bosson Natt och Dag (†1494) och Birgitta Bonde.

Han var gift först (omkr. 1490) med Iliana Gädda, som dog 1495. Med henne fick han två söner, där Sten Sture d.y. kan nämnas. Från 1504 var han gift med Mätta Ivars- dotter (Dyre) från Danmark. Svante dog den 2 januari 1512 i Västerås, ca 52 år gammal.

STEN STURE D.Y.

Titel:
Riksföreståndare 1512
Adel/ätt:
Adliga och friherrliga ätterna **Trolle** nr 36 och 360.
Urgammal frälsesläkt. Friherrlig 1816.
Levde:
146(0) - 1530 (ca. 70 år) Han dog 1530, omkring 70 år gammal.

Titel:
Riksföreståndare 1512-1520
Levde:
1493 - 1520 (stupade ca. 28 år)

1494 - 1559 (ca. 64 år) Kristina Nilsdotter (Gyllenstierna)

Sten Sture den yngre

Dansk-Norsk-Isländsk kung 1513-1523
Svensk kung 1520-1521

Kristian II (Tyrann)

Isabella

av Österrike
1501-1526

Gustav Vasa

Gustav Eriksson (av Vasaätten) föddes troligen den 12 maj 149(6) i Uppland som son till riddaren och riksrådet Erik Johansson av adelsätten Vasa) och Cecilia Månsdotter av Eka-ätten.

Riksföreståndare 1521-1523 och kung 1523-1560 (totalt 39 år)

Efter 37 år på Sveriges tron, dog Gustav söndagen den 29 september 1560, 64 år gammal, och begravdes i domkyrkan i Uppsala.

Margareta Eriksdotter

Katarina Stenbock

Katarina av Sachsen

Svensk kung 1560-1568.
(inkl. Finland)

Gift 1568 med Karin Månsdotter

Erik XIV (av Vasaätten) föddes på Stockholms slott den 13 december 1533 som äldsta son till Gustav Vasa (37) och Katarina av Sachsen-Lauenburg (20). Erik var bror till Johan III och Karl IX, farbror till Sigismund och Gustav II Adolf.

Svensk kung 1568-1592.
(inkl. Finland)

Gift 1562 med Katarina Jagellonica
Gift 1585 med Gunilla Bielke

1526 - 1583 (57 år)

Svensk drottning 1568-1583 (15 år)

Katarina Jagellonica (Katarzyna Jagiellonka) föddes som prinsessa i Polen, den 1 november 1526 som dotter till den Polske kungen Sigismund I och hans hustru renässansdrottningen Bona Sforza från Milano.

Johan III

Polsk kung 1587-1632. 1566 - 1632 (65 år)
Svensk kung 1592-1599
(inkl. Finland)

Gift 1592 med Anna av Habsburg-Steiermark
Gift 1605 med Konstantia av Habsburg-Steiermark

Sigismund III (av Vasaätten) föddes på Gripsholms slott den 20 juni 1566 som son till den blivande kungen Johan III och Katarina Jagellonica , som var dotter till den polske kungen Sigismund I. Vid hans födsel satt hans föräldrar i fångenskap på Gripsholms slott (åren 1563-1567)

I juli 1631 dog hans hustru Konstantia efter 26 års äktenskap och sju barn, 42 år gammal. Nio månader senare, den 19 april 1632 avled Sigismund i Warszawa slott, 65 år gammal.

Riksföreståndare 1599-1604 1550 - 1611 (61 år)
Svensk kung 1604-1611
(inkl. Finland)

Gift 1579 med Maria av Pfalz.
Gift 1592 med Kristina av Holstein-Gottorp

Karl IX (av Vasaätten) föddes den 4 oktober 1550 på Stockholms slott som yngsta son till Gustav Vasa och Margareta Eriksdotter (Lejonhufvud). Han var bror till Erik XIV och Johan III. När Karl var endast elva månader dog hans mor Margareta, 35 år gammal. Hans far Gustav gifte inom ett år om sig med den endast sjuttonåriga Katarina Stenbock.

Kristina

av Holstein-Gottorp
1573-1625

Maria av Pfalz

1561 - 1589 (28 år)

Svensk kung 1611-1632
(inkl. Finland)

Gift 1620 med Maria Eleonora

1594 - 1632 (stupade, 37 år)

Gustav II Adolf föddes på Stockholms slott den 9 december 1594 som son till Karl IX och Kristina av Holstein-Gottorp . Gustav Adolf var bror till Karl Filip och halvbror till Karl Karlsson Gyllenhielm

Gustav, också kallad: **"Lejonet från Norden"** stupade den 6 november 1632 i slaget vid Lützen 37 år, 10 månader och 28 dagar gammal. Kroppen fördes hem till Sverige och Nyköpingshus där den stod på lit-de-parade i över ett år,

Kristina Vasa

1626 - 1689 (62 år)

Svensk drottning 16(32)-1654
(inkl. Finland och Sv. Pommern från 1648)

Kristina Vasa föddes den 8 december 1626 på Stockholms slott som dotter till Gustav II Adolf och Maria Eleonora av Brandenburg.

Hon dog den 9 april 1689, 62 år gammal, och begravdes med stor högtidlighet i Peterskyrkan i Rom.

Svensk kung 1654-1660
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Gift 1654 med Hedvig Eleonora

Karl X Gustav (av Pfalz - Zweibrücken) föddes den 8 november 1622 på Nyköpingshus som son till pfalzgreven Johan Kasimir av Pfalz-Zweibrücken och Katarina Vasa (38) (dotter till Karl IX). Hans föräldrar hade en kort tid före hans födsel kommit till Sverige från Tyskland för att undkomma det trettioåriga kriget (1618-1648) som härjade där, och de återvände aldrig. Hans far, Johan Kasimir, fick Stegeborgs slott som förläning av sin svåger Gustav II Adolf.

I början av februari 1660 var han i Göteborg, dit han kallat ständerna för ett möte, då han blev sjuk och dog efter endast några dagars sjukdom den 13 februari, 37 år gammal.

Hedvig Eleonora av Holstein-Gottorp

Svensk drottning 1654-1660 (6 år)

1636 - 1715 (79 år)

1655 - 1697 (41 år)

Förmyndarregering 1660-1672)
Svensk kung 1660-1697
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Gift 1680 med Ulrika Eleonora d.ä.

Ulrika Eleonora d.ä.
av Oldenburg
1656-1693

Karl XI (Pfalz - Zweibrücken) föddes på Stockholms slott den 24 november 1655 som son till Karl X Gustav och Hedvig Eleonora av Holstein-Gottorp

Den 5 april 1697, dog Karl på Stockholms slott

Karl XII av Pfalz - Zweibrücken

Svensk kung 1697-1718
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Karl XII (Pfalz - Zweibrücken) föddes på Stockholms slott den 17 juni 1682 som son till Karl XI och Ulrika Eleonora (d.ä.) av Danmark. Samma morgon han föddes anmärkte astronomerna att stjärnan "lejonets hjärta" gick upp över horisonten, och på eftermiddagen rasade en häftig storm, och man förutspådde honom en ärofull, men stormig framtid.

Han belägrade fästningen Fredriksten vid Fredrikshald (nu kallad Halden). På kvällen den 30 november 1718 träffades han av en kula i tinningen som genast dödade honom.

Ulrika Eleonora d.y. av Pfalz - Zweibrücken

1688 - 1741 (53 år)

Svensk drottning 1719-1720
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Abdikerade 1720 till förmån för sin man Fredrik.

Gift 1715 med Fredrik I

Ulrika Eleonora av Pfalz-Zweibrücken föddes på Stockholms slott den 23 januari 1688 som dotter till Karl XI och Ulrika Eleonora av Oldenburg

Fredrik I av Hessen-Kassel

Svensk kung 1720-1751
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Gift 1715 med Ulrika Eleonora

Fredrik I av Hessen-Kassel föddes den 28 april 1676 i Kassel som ligger i den tyska delstaten Hessen, som son till Karl av Hessen-Kassel (1654-1730) och Maria Amalia Kettler (1653-1711) som var prinsessa av Kurland.

Fredrik dog den 25 mars 1751, 74 år och 10 månader gammal. Eftersom han aldrig fick några legitima barn, det vill säga barn inom äktenskapet, utsåg riksdagen Adolf Fredrik av Holstein-Gottorp till hans efterträdare som regent i Sverige.

1710 - 1771 (60 år)

Svensk kung 1751-1771
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Gift 1744 med Lovisa Ulrika

Adolf Fredrik av Holstein-Gottorp föddes 14 maj 1710 på Gottorps slott som ligger i den nordtyska delstaten Schleswig-Holstein som son till hertigen och furstbiskopen av Lübeck, Kristian August av Holstein-Gottorp (1673-1726) och Albertina Fredrika av Baden-Durlach (1682-1755). Enligt den gamla kalendern föddes Adolf Fredrik den 3 maj. Hans syster, Johanna Elisabet, blev så småningom mor till den ryska kejsarinnan Katarina II (Katarina den store).

Adolf Fredrik dog den 12 februari 1771 av ett slaganfall, 60 år gammal.

Lovisa Ulrika av Preussen

Svensk drottning
1751-1771 (20 år)

1720 - 1782
(61 år)

Svensk kung 1771-1792
(inkl. Finland och Sv. Pommern)

Gift 1766 med Sofia Magdalena

Sofia Magdalena av Danmark

Dansk prinsessa
Svensk drottning 1771-1792 (21 år)
Levde:
1746 - 1813 (67 år)

Gustav III av Holstein-Gottorp föddes i Stockholm den 13 januari (24 januari nya stilen) 1746 som son till dåvarande kronprins Adolf Fredrik av Holstein-Gottorp och Lovisa Ulrika av Preussen

Blev skjuten (Ankarström) på operan i Stockholm den 16 mars 1792

Han dog efter tretton dagars lidande, den 29 mars, 46 år gammal. Mördarna fångades men bara en, Jacob Johan Anckarström, avrättades.

Svensk kung 17(92)-1809 (17 år)
Valspråk: Gud och folket
Levde:
1778 - 1837 (58 år)

Fredrika Dorotea av Baden

Levde:
1781 - 1826 (45 år)

Svensk drottning 1797-1809 (12 år)

Gustav IV Adolf (av Holstein-Gottorp) föddes i Stockholm den 1 november 1778 som son till Gustav III och Sofia Magdalena av Danmark . Många påstod emellertid att han var son till Adolph Fredric Munck af Fulkila och inte Gustav III.

Gustav Adolf dog av ett slaganfall på värdshuset "Vita hästen" i Schweiz den 7 februari 1837, 58 år gammal.

Svensk kung 1809-1818.
(inkl. Sv. Pommern till 1814)
Norsk kung från 1814-1818

Gift 1774 med Hedvig Elisabet

Hedvig Elisabeth av Holstein-Gottorp

Svensk drottning 1809-1818 (9 år)
Levde:
1759 - 1818 (59 år)

Karl XIII av Holstein-Gottorp

Svensk kung 1809-1818 (9 år)
Norsk kung 1814-1818 (4 år) med namn Karl II
Valspråk: Folkets väl min högsta lag
Levde:
1748 - 1818 (69 år)

Karl XIII av Holstein-Gottorp föddes i Stockholm den 26 september 1748 som andre son till kung Adolf Fredrik och Lovisa Ulrika av Preussen. Han var således bror till Gustav III och kusin till Katarina II av Ryssland. När han döptes blev han av ständerna förklarad för Sveriges storamiral.

Karl dog efter en tids sjukdom den 5 februari 1818, 69 år gammal

Karl XIV Johan Bernadotte

Svensk-Norsk kung 1818-1844

Gift 1798 med Désirée Clary

Svensk-Norsk kung 1818-1844 (26 år)
I Norge kallad Karl III Johan
Valspråk: Folkets kärlek min belöning
Levde:
1763 - 1844 (81 år)

Jean Baptiste Bernadotte föddes den 26 januari 1763 i Pau i södra Frankrike som son till sakförare Henri Bernadotte och Jeanne de Saint-Jean. Bernadotte tillhörde en enkel men bildad småborgelig familj.

Karl XIII dog, den 5 februari 1818

blev Karl Johan kung i Sverige med namnet Karl XIV Johan, och i Norge med namnet Karl III Johan. Han kröntes i Sverige den 11 maj 1818 och i Norge 7 september samma år.

Désirée (Desideria) Clary
Svensk drottning 1818-1844 (26 år)
med namn Desideria
Levde:
1777 - 1860 (83 år)

Oskar I

Svensk-Norsk kung 1844-1859.

Gift 1823 med Josefina av Leuchtenberg

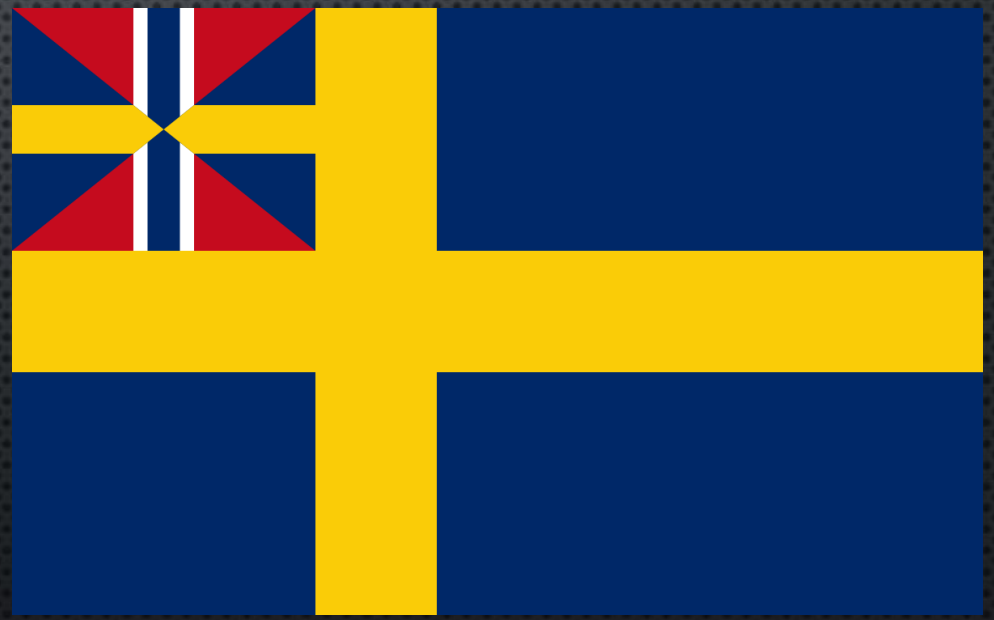

Unionsflagga

Karl XVl Johan Bernadotte f. 1763-01-26 (Pau, Frankrike)

d. 1844-03-08 (Stockholms slott)

Maka: Desideria (Désirée Clary f.1777 – d.1860)

Oskar I, f. 1799 – d. 1859

Maka: Josefina av Leuchtenberg (f.1807 – d.1876)

Karl XV f.1826 – d. 1872

Maka: Louvisa av Nedeländerna f.1828 – d.1871

Oskar II, f.1829 –d.1907

Maka: Sofia av Nassau f.1836 – d.1913

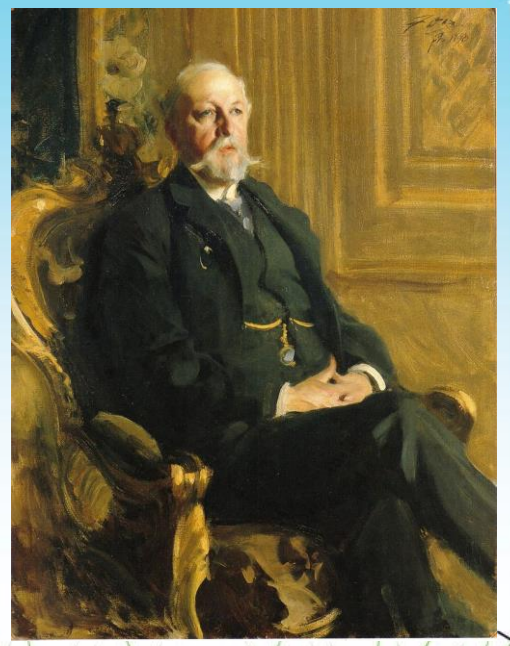

Gustav V, f.1858 – d.1950

Maka: Victoria av Baden f.1862 – d.1930

Gustav Vl, f.1882 – d. 1973

Maka 1: Drottning Margareta av Storbritannien f.1882 . d.1920

Barn: Kronprins Gustaf Adolf (Kung K. G. XVl far) f.1906 – 1947

Maka 2: Drottning Louise (född Mountbatten) f.1889 – d.1965

Carl XVI Gustaf f. 1946 –

Maka: Silvia (f. Sommerlath) f.1943

3 barn: Victoria, Carl Philip, Madeleine

Victoria f. 1977 (Kronprinssesa)

Make: Prins Daniel f.1973

Barn: Prinsessan Estelle f. 2012

Barn: Prins Oscar f. 2016

Prins Carl Philip f.1979

Maka: Prinsessan Sofia f. 1984

Barn: Prins Alexander f. 2016, Prins Gabriel f. 2017

Prinsessan Madeleine f. 1982

Make: Christopher O´Neil f. 1974

Barn:Prinsessan Leonore f. 2014

Barn: Prins Nicolas f.2015